

Antonio Franco | Incertesa

Cauen sobre els nostres caps esdeveniments que ens obliguen a replantejar contínuament antics punts de vista, el valor dels quals s'encongeix com si es tractés de peces de baixa qualitat enviades en mala hora a la rentadora.

Amb tot això, s'esquerden d'una manera especial apriorismes simplistes, quan no dogmatismes poc justificats. I en particular, entra en crisi, per sobre de tot, quan més la necessitem, la sensació de relativa seguretat en la qual vivíem.

En plena mala digestió del que significa la globalitat, un terratrèmol llunyà ha provocat un tsunami que a més de semblar molta mort fa rebrotar a trompades en el moment menys oportú el debat sobre la seguretat de les centrals nuclears. Els reactors japonesos ferits pels efectes del terratrèmol posen el tema damunt de la taula coincidint en el temps amb la mirada preocupada que tots estàvem dirigint, amb major o menor recel, cap al model energètic vigent. Érem com boxadors insegurs després d'encaixar malament el cop de l'encariment del petroli a causa de les profundes turbulències del món àrab i rebem un nou cop de puny: per primera

vegada l'alarma nuclear no arriba ni per negligències personals ni per fallades tècniques. La tesi de la catàstrofe natural, la qüestió d'ara, o l'atemptat terrorista sempre han estat les hipòtesis que provocaven més por. I ja la tenim aquí.

El món occidental, el nostre, se sent més precari que mai. Precari i, cal reconèixer-ho, també culpable. Cap persona assenyada i ben informada pot deixar de reconèixer que estem pagant factures que realment teníem pendents, incongruències que hem deixat créixer de forma irresponsable en el nostre model quotidià de vida.

Estem atrapats per sensacions dolentes. Beneïm la rebel·lió popular àrab contra les injustícies, però sabem que aquestes injustícies no només ens beneficiaven sinó que constituïen la pedra angular del tipus de prosperitat en què estàvem instal·lats. La flamarada del nord d'Àfrica posa en neta contradicció els nostres desitjos, els nostres principis i els nostres interessos. Estem decebuts i enfadats amb els que ens governen perquè en la crisi àrab no actuen com voldríem, però quan aprofundim en la situació no ens queda una altra alternativa que reconèixer que aquests polítics s'assemblen sospitosament molt a nosaltres mateixos en les seves contradiccions.

En definitiva, cruix la nostra seguretat material i el nivell de confort en el qual estàvem instal·lats i tremolen els nostres principis... S'obre pas l'evidència que ens recolzàvem en una situació inestable, en un coneixement erroni de les coses, i que bona part de les idees que presidien realment la nostra vida

quotidiana tenien el defecte de la incoherència. Amb tot, és bon moment per despertar i rectificar, per pujar alguns esglaons i veure les coses des de perspectives més àmplies i veritables.

No és la fi del món. Hauria de ser simplement la fi d'un mal estat de coses i l'arrencada d'una etapa més realista i, no ens oblidem de subratllar-ho, més justa i més lògica. Però costa. Tots els naixements costen. Abans esmentava els costos: el principal preu del que ens passa és el desconcert. Abans esmentava els dèficits de coneixement: el nostre futur dependrà de la capacitat que tinguem per apostar per molt més rigor cada vegada que analitzem les coses •

